



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: B. M., narozený X, státní příslušnost X, toho času X
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická
1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 26.11.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2019 č.j.
OAM-473/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 30519, vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 26.11.2019 předanou k poštovní přepravě dne 29.11.2019 a soudu doručenou dne 2.12.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2019, č.j. OAM-473/LE-BA02-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 28.2.2020. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 3.12.2019 č.j. 17A 221/2019-17, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu, neboť již jej zastupoval v dalším řízení s obdobným předmětem.

2. **V podané žalobě** k výzvě soudu doplněné dne 23.12.2019 žalobce namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do jeho soukromého života. Ačkoliv žalovanému bylo velmi dobře známo, že žalobce má na území České republiky (dále jen ČR) partnerku a dceru, a rovněž i se zřetelem k této skutečnosti se právě do ČR z Ukrajiny vrátil, o čemž svědčí i jeho výpověď v rámci podání vysvětlení před vydáním rozhodnutí o zajištění, žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto skutečností vůbec nijak nevypořádal. To vše za předpokladu, že při rozhodování o omezení osobní svobody cizince je třeba zvažovat obecný korektiv zásahu do osobního a rodinného života cizince, uplatní se tedy analogicky ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) opakovaně přezkoumává míru zásahu rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu do soukromého života žadatelů o mezinárodní ochranu a předmětné námitky neodmítá jako irelevantní. V této situaci hodnotí především dobu, kdy byl rodinný život navázán a eventuální legitimní očekávání cizince ohledně vedení rodinného života. V tomto případě žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 1 Azs 20/2015-45. Ačkoliv žalobce již v průběhu řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců uvedl informace o svých rodinných vazbách na území ČR, žalovaný se těmito otázkami vůbec nezabýval a soustředil se výlučně na údajnou účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, ačkoliv byl s ohledem na výše uvedené skutečnosti informován o tom, že jeho zajištění bezesporu povede k zásahu do jeho soukromého života, který dlouhodobě spojuje právě s ČR, kde stabilně žije jeho partnerka a dcera. Žalovaný tak byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zvážit, a to především s ohledem na to, že informace o svém soukromém a rodinném životě uvedl již ve správním řízení o zajištění pobytu cizinců. Jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou napadené rozhodnutí nemůže obstát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval náhradu nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 20.11.2019 č.j. 17A 216/2019-20.)*
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.11.2019 č.j. OAM-473/LE-BA02-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 28.2.2020. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 10.11.2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl předtím rozhodnutím správního orgánu Policie ČR ze dne 5.11.2019 č.j. KRPP-145709-15/ČJ-2019-030022 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Z. Z. C. B. za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 23.10.2019 byla v autobuse na dálnici D5 ve směru do Německa kontrolována totožnost žalobce, který se prokázal cestovním dokladem X. Následnou lustrací bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností do dne 1.11.2020 z důvodu soudního vyhoštění sp.zn. Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

3 T 103/2017 na dobu 3 let s nabytím právní moci dne 23.10.2017. Odborným posouzením bylo dále odhaleno, že předložený cestovní doklad je padělek. Bylo tedy zjištěno, že se žalobce nachází na území ČR neoprávněně v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a při kontrole totožnosti se prokázal padělaným dokladem totožnosti, proto byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění.

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 24.10.2019 žalobce mimo jiné uvedl, že na základě trestu vyhoštění z ČR nevycestoval, protože byl den poté zajištěn do ZZC, z něj byl však dne 21.12.2017 propuštěn s výjezdním příkazem do dne 4.1.2018. Popsal, že poté vycestoval přes Polsko na Ukrajinu. Uvedl, že v X byl členem Demokratické strany mládeže, měl problémy s vládou a hrozilo mu trestní stíhání a zabití. Z tohoto důvodu dle jeho slov X v roce 2014 opustil a vycestoval do Francie, kde chtěl požádat o azyl, ale nakonec to neudělal a vycestoval do Moskvy, do Řecka a nakonec do Německa, kde v roce 2015 o azyl požádal. Pokračoval, že v Německu mu byl cestovní doklad odebrán a byl mu vystaven průkaz žadatele. V Německu nějaký čas zůstal, ale byl tam pronásledován, tak odcestoval do ČR, cca v říjnu 2017, a protože se prokázal padělaným dokladem Rumunska, byl zajištěn do ZZC a měl být jako žadatel vrácen zpět do Německa, to jej ovšem odmítlo přijmout zpět, proto byl ze ZZC propuštěn. Dodal, že pokud bude muset vycestovat z území ČR, chce na X za otcem, ale do X se vrátit nechce. K padělanému dokladu sdělil, že když byl v roce 2017 na Ukrajině, tak mu známí dali kontakt na právníka, který mu může pomoci s cestovním dokladem. Na ambasádu se neobrátil, protože se bál o život. K území ČR sdělil, že zde má družku a dceru, v jejímž rodném listě ale není zapsán jako otec, obě jsou st. příslušnicemi X. Dále sdělil, že v ČR je asi ode dne 20.10.2019 a dne 23.10.2019 cestoval do Německa za přítelem, kterému chtěl pomoci a při té příležitosti chtěl navštívit advokáta v Berlíně, aby mu pomohl získat zpět jeho cestovní doklad, který mu vzali němečtí pracovníci při jeho žádosti o azyl v roce 2015. Dodal také, že má v X 12letého syna a bývalou manželku.

Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu, jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z tohoto důvodu byl dne 23.10.2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Na území ČR žalobce přicestoval vědomě s padělaným cestovním dokladem, tedy cestoval minimálně přes další stát Evropské unie (dále jen EU). O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to na území jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do ZZC. Žalobce tedy možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany evidentně měl, žádost však podal teprve tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ač měl možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zajištění Policií ČR a jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

jednání je tedy naprosto účelové. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnost. Sám žalobce přiznal, že přicestoval již dne 20.10.2019, přičemž byl zadržen 3 dny poté na cestě do Německa. S ohledem na uvedené měl správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 28.2.2020.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.1.2020** uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaného porušení při rozhodování věci nedopustil. V úvodu žalovaný shrnul průběhu správního řízení a dále odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150 a současně na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016 sp.zn. 41 Az 17/2016. K námitce týkající se toho, že správní orgán se nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce, žalovaný dodal, že žalobce nikterak neuvedl, že by v případě svého odcestování mohla jeho rodině na území ČR vzniknout jakákoliv újma. Žalobce pouze poukázal na skutečnost, že má na území ČR družku a dceru, které jsou st. příslušnicemi X. Zároveň uvedl, že není zapsán v rodném listě jako otec a má v X 12letého syna. Žalovaný také poukázal na fakt, že existující rodinné vazby na území ČR evidentně neměly vliv na jeho chování, když vědomě porušoval zákony ČR. V případě, že by cílem žalobce byla snaha nadále realizovat vztahy se svojí rodinou, zajisté by vědomě neporušoval zákony ČR. O tom svědčí také skutečnost, že o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do ZZC. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.11.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15.11.2019.
6. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“*.
10. Žalobní argumentace žalobce směřovala k tomu, že žalovaný se nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do jeho soukromého života.
11. Soud považuje za vhodné se již v úvodu své argumentace vypořádat s často rozporovaným a nyní namítaným ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, jímž žalobce v žalobě argumentuje. Dle žalobcova výkladu uvedeného ustanovení, by mělo v obdobných případech jako je ten jeho, docházet k analogii § 174a, což se má následně projevit při posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce v řízeních o zajištění dle § 46a zákona o azylu. K namítanému soud konstatuje, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, nebylo koncipováno, aby zasahovalo rovněž do zákona o azylu, nýbrž zůstávalo výhradně ve sféře zákona o pobytu cizinců, který obsahuje konkrétní vymezení případů, kdy může být aplikováno. Z již uvedeného, zákon o pobytu cizinců „sám“ uvádí v příslušných ustanoveních, kdy může být ustanovení § 174a aplikováno, nelze tedy jeho aplikovatelnost vykládat absolutisticky, jak tím argumentuje žalobce a rozšiřovat tak skrze analogii jeho působnost do dalších zákonů. K samotné analogii se soud vyjadřuje již jen stručně, neboť analogie jak vychází z právní nauky i praxe o správním právu, není vítaným jevem a je potřeba se jí vyvarovat. V souvislosti s tím soud poukazuje na fakt, že správní řád za účelem „přiměřenosti“ obsahuje vlastní úpravu (zásady postupu správních orgánů), na základě níž žalovaný postupoval a v tomto postupu soud neshledal žádné porušení zákona.
12. Zdejší soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 23.10.2019 byla kontrolována jeho totožnost v autobuse na dálnici D5 ve směru do Německa, kdy se prokázal cestovním dokladem X. Následnou lustrací bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností do dne 1.11.2020 z důvodu soudního vyhoštění sp.zn. 3 T 103/2017 na dobu 3 let s nabytím právní moci dne 23.10.2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Odborným posouzením bylo dále odhaleno, že předložený cestovní doklad je padělek. Bylo tedy zjištěno, že žalobce se nachází na území ČR neoprávněně v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a při kontrole totožnosti se prokázal padělaným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.

13. V reakci na v žalobě odkázanou judikaturu NSS, odkazuje soud na tentýž judikát ze dne 8.4.2015 č.j. 1 Azs 20/2015-45 bod 23, jež přímo navazuje na žalobcem uvedený bod 22. V bodě 23 NSS uvedl: *„Jak zcela správně uvedl krajský soud, stěžovatel musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože budoval svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. K tomu je třeba připočíst výše popsané důvody veřejného pořádku včetně porušování imigračních pravidel v minulosti a vědomého uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Při uložení povinnosti setrvat v ZZC proto byla zachována spravedlivá rovnováha mezi ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele a protichůdným veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Rozhodnutí žalovaného nepředstavovalo porušení mezinárodního závazku vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy.“*
14. Soud konstatuje, že ve výše uvedené judikatuře se jedná o skutkově velmi podobný případ, přičemž jak soud již uvedl, za okolností, kdy žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu, jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a současně se prokazoval padělaným dokladem totožnosti, nezbyvalo správnímu orgánu než žalobce zajistit, neboť nezavdával předpoklad, že do budoucna svým povinnostem dostojí. Rovněž z výše uvedeného vyplývá, že v případě posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobce a na druhé straně veřejného zájmu, v daném případě již veřejný zájem převažuje nad zájmem jednotlivce, tedy, že dopady rozhodnutí do soukromého života nedosahují takové míry, aby převážily v daném případě nad těmi celospolečenskými. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
15. Závěrem soud uvádí, že žalovaný posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii na území ČR a EU jako celek a jeho závěry měly oporu ve správním spisu. V případě žalobce nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zcela dostatečné a přezkoumatelné.
16. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

18. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 23.12.2019, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s), a to ve výši 1.428,-Kč, tj. 21% z částky 6.800,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 30519 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. ledna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně